

Sygn. akt III KO 67/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

w sprawie oskarżonej **A. J. K.**

oskarżonego o czyny z 177 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 września 2016 r.

wniosku Sądu Rejonowego w R. VIII Wydział Karny

z dnia 29 sierpnia 2016 r., sygn. akt VIII K (...)

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2016 r., sygn. akt VIII K (...), wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy dotyczącej oskarżonej, o czyn z art. 177 § 1 k.k., A. J. K. - w trybie art. 37 k.p.k. – do merytorycznego rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wniosku podkreślono, iż pokrzywdzona w tej sprawie D. P., w chwili zdarzenia była zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Rejonowym w R. w X Wydziale Karnym. Obecnie pracuje na tym samym stanowisku w Sądzie Rejonowym w S. w związku z czym rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez właściwy Sąd może powodować, choć obiektywnie nieuzasadnione, przekonanie, że sprawa nie będzie rozpoznana w sposób obiektywny i bezstronny. Nadto zwrócono uwagę, że obrońca A. J. K. złożył wiosek

o zaniechanie orzekania przez Sąd w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania i skierowanie sprawy na rozprawę wobec tej oskarżonej oraz o wystąpienie do Sądu Najwyższego z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w R. oraz przytoczona na jego poparcie argumentacja nie zasługują na uwzględnienie.

Wskazać należy, że art. 37 k.p.k., na który powołano się we wniosku, ma charakter wyjątku od zasady, że sprawę rozpoznaje właściwy miejscowo sąd. Oznacza to, że odstępstwo od tej reguły może nastąpić wyjątkowo i tylko warunkowo, gdy ziszczą się nadzwyczajne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie, co do zasady, jednolicie przyjmuje się, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu mogą uzasadniać powody związane z ujemnym wpływem na swobodę orzekania lub które mogą stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny (*zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 maja 2001 r., sygn. IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 58; z dnia 13 lipca 1995 r., sygn. III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68*). Dobro wymiaru sprawiedliwości może także uzasadniać uruchomienie trybu określonego w art. 37 k.p.k. wtedy, gdy „w następstwie konkretnych okoliczności może powstać w społecznym odbiorze przekonanie (nawet błędne), że sprawa nie zostanie bezstronnie rozpoznana” (*zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2007 r., IV KO 11/07, z dnia 19 grudnia 2007 r., IV KO 116/07, z dnia 10 listopada 2010 r., IV KO 118/10*).

Weryfikacja zawartych we wniosku powodów Sądu Rejonowego nie przekonuje, aby w przedmiotowej sprawie ziszczyły się warunki nakazujące i uzasadniające skorzystanie z instytucji art. 37 k.p.k. Sam fakt, iż przedmiotowe postępowanie, dotyczy pokrzywdzonej, która niegdyś pełniła funkcję asystenta sędziego w rozstrzygającym Sądzie, nie jest argumentem o randze wymaganej przez art. 37 k.p.k. Zauważyć należy, iż pokrzywdzona D. P. ongiś pełniła funkcję asystenta sędziego w X Wydziale Karnym, a przedmiotowa sprawa zawisła przed Sądem Rejonowym w R. VII Wydziale Karnym. Dodać jeszcze należy, iż w tymże Sądzie istnieje jeszcze II Wydział Karny, co w sytuacji ewentualnej potrzeby

skorzystania z instytucji art. 41 k.k., która *nota bene* – w razie potrzeby - w rozstrzyganych okolicznościach winna znaleźć jako pierwsza zastosowanie, stwarza odpowiednie zaplecze sędziowskie do orzekania w przedmiotowej sprawie w warunkach wolnych od jakichkolwiek spekulacji i podejrzeń.

Podzielić należy pogląd zgodnie, z którym autorytet i powaga wymiaru sprawiedliwości wymagają, aby sądy nie ulegały presji stron procesowych i opinii publicznej, ani nie popadały w wątplenie co do własnych kompetencji w zakresie przeprowadzenia rzetelnego postępowania. Racjonalna nieustępliwość w tym względzie sprzyja kształtowaniu się pozytywnego wizerunku organów trzeciej władzy, minimalizując tym samym wątpliwości, co do obiektywizmu i niezawisłości w rozpoznawaniu przyszłych spraw, ograniczając tendencję do nadużywania stosowania właściwości delegacyjnej w związku z inicjatywami sądów na tle wątpliwości, co do respektowania gwarancji sprawiedliwego procesu (zob. *postanowienie SN z dnia 28 października 2011 r., III KO 72/11, Lex nr 1044040*).

Wniosek Sądu Rejonowego, jako przede wszystkim przedwczesny, nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.